

A MEGTALÁLTAK FELETTI ÖRÖM
(SARKAD-ÚJTELEK, 2021. JÚNIUS 20.)

Az istentisztelet meghallgatható a <https://sarkadujtelek.reformatus.hu/index.php/istentiszteletek/igehirdetese> és a <https://www.facebook.com/refsarkadujtelek> oldalon, vagy a Youtube-on, a Sarkad-Újteleki Református Egyházközség csatornáján.

Tükör ige: Lk 6,37. v.
Lectio: Zsolt 101, 1-8. v.
Textus: Lk 15,1-10. v.
Énekek: 150/1; 465/1-4; 231/1; 373/4-5; 299/1-5;

OLVASMÁNY: Zsoltárok könyve 101. része:

„Dávid zsoltára. Szeretetedről, törvényedről énekelek, zsoltárt zengek neked, URam! Ügyelni akarok a tökéletes útra. Mikor jössz hozzám? Tökéletes szívvel akarok élni házamon belül. Nem vetem a tekintetemet haszontalan dolgokra. Gyűlölöm a széthúzókat, semmi közöm hozzájuk! A csalárd szív távol áll tőlem, tudni sem akarok a gonoszságról. Aki titkon rágalmazza embertársát, azt elnémítom. A nagyralátót és a kevély szívűt nem tűröm meg. Jól látom a hűségeseket az országban, ők velem maradhatnak. Aki tökéletes úton jár, az szolgálhat engem. Nem maradhat házamban, aki álnokságot művel. Aki hazugságot beszél, nem állhat meg szemem előtt. Reggelenként elnémítok minden bűnös embert az országban. Így irtok ki az ÚR városából minden gonosztevőt.”

Igehirdetés előtti imádság:

Dicsőség Királya, mindeneket szerető, irgalmas Isten! Hálát adunk Neked, hogy lehetőséget adtál a mai napon felkelni, hálát adni, hozzád közeledni.

Köszönjük, hogy szelíd szemed mindent lát, ami bennünk ebben az órában végbe megy. Köszönjük, hogy nincs semmi elrejtve előled. Sem öröm, sem bánat. Sem reménység, sem félelem. Áldott légy, hogy mindaddig nem hagytál el bennünket. S az, hogy ma is eléd jöhetünk, annak jele, hogy nem akarsz ezután sem magunkra hagyni. Ahogy a földnek az esőre, úgy van szükségünk Igédre és áldásaidra.

Kérünk ajándékozz meg lelki, testi javaiddal. Ahogy a kenyér felüdíti, megerősíti éhes testünket, üdítse fel, erősítse meg lelkünket a lelki kenyér, a Te Igéd.

Szentlelked jelenléteért könyörgünk, hiszen nélküled semmit sem ér még az istentiszteletünk sem. Hadd szolgálhassa Neved dicsőségét összegyülekezésünk, és kérünk, segíts, hogy teljes szívvel és lélekkel tudjunk, akarjunk Neked szolgálni! Ámen

IGEHIRDETÉS ALAPIGÉJE:

Lukács írása szerinti evangélium 15. részének 1-10. verse:

„A vámszedők és a bűnösök mindnyájan igyekeztek Jézushoz, hogy hallgassák őt. A farizeusok és az írástudók pedig így zúgolódtak: „Ez bűnösöket fogad magához, és együtt eszik velük.” Ő erre ezt a példázatot mondta nekik: „Ha valakinek közületek

száz juha van, és elveszít közülük egyet, vajon nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a pusztában, és nem megy-e addig az elveszett után, amíg meg nem találja? És ha megtalálta, felveszi a vállára örömeiben, hazamegy, összehívja barátait és szomszédait, majd így szól hozzájuk: ÖrüljeteK velem, mert megtaláltam az elveszett juhomat. Mondom nektek, hogy ugyanígy nagyobb öröm lesz a mennyben egyetlen megtérő bűnösön, mint kilencvenkilenc igaz miatt, akinek nincs szüksége megtérés-re.” „Vagy ha egy asszonynak tíz drahmája van, és elveszít egy drahmát, vajon nem gyújt-e lámpást, nem söpri-e ki a házát, és nem keresi-e gondosan, míg meg nem találja? És ha megtalálta, összehívja barát nőit és szomszédasszonyait, és így szól: ÖrüljeteK velem, mert megtaláltam a drahmát, amelyet elvesztettem. Mondom nektek, így fognak örülni az Isten angyalai egyetlen megtérő bűnösnek.”

Szeretett Testvéreim!

A héten megadatott, hogy tolmács segítségével hallhassak egy kenyai keresztyén beszámolót az ottani keresztyénüldözésről. Ez a keresztyén testvérünk elmondta, hogy jelentős pénzzel támogatnak gazdag muszlim országok kenyai muszlimokat azért, hogy keresztyén lányokat csábítsanak el, ejtsék teherbe őket, mert akkor a gyerekek már muszlimok lesznek.

Elmondta azt is, hogy Kenya észak-keleti részére Szomália felől gyakran betörnek iszlamista fegyveresek és, megtámadják a keresztyén falvakat, iskolákat. Ölnék, és fiatalokat rabolnak el, különösen is lányokat.

Ő maga is találkozott olyan fiatal lánnyal, akit többedmagával elraboltak, kegyetlenül kínoztak azért, hogy áttérjen muszlim hitre. Eljutott oda az a fiatal lány, hogy már nem bírta tovább a szenvedést. És elmondta Jézus Krisztusnak, hogy már nem bírja tovább, fel fogja adni a hitét, mert ezt a gyötrelmet nem képes tovább elviselni. Másnap a muszlim terroristák nyomába eredő amerikaiak kiszabadították őket. Ő maga is olyanná lett, mint aki meghalt és feltámadt, elveszett, de megtaláltatott.

Ma van a menekültek világnapja. Európában a menekültek, a migránsok megítélése nem egyforma. Ennek ők maguk is okai. Vannak, akiket a kenyai muszlimokhoz hasonlóan hatalmas pénzekkel támogatnak, hogy Európát muszlim világgá tegyék. S annak, akik nyomorúságukban menekülnek, talán éppen a kegyetlen keresztyénüldözés elől. Mi sem tehetjük meg, hogy egy kalap alá vegyünk minden menekültet. És imádkoznunk kell különösen is azokért, akik a hitük miatt szenvednek üldözést, akik keresztyén reménységük miatt kénytelenek elhagyni szülőföldjüket, hazájukat.

Idén 350 éve kezdődött az egykori Magyar Királyság Habsburgok által meghódított területén a protestáns gyászévtized. Sok száz protestáns lelkészt, tanítót idéztek törvényszék elé, akiket arra kényszerítettek, hogy vagy áttérnek római katolikus vallásra, vagy lemondanak állásukról és elhagyják az országot, vagy életfogytig tartó büntetésre ítélik őket. Sokan lettek így menekültek ők is, s azok is, akik protestáns gyülekezetek tagjai voltak.

Amikor menekültekről van szó, mindig alázattal kell hálát adnunk Istennek, hogy saját szülőföldünkön, saját hazánkban, és üldöztetések nélkül élhetünk. Ez nem magától értetődő. Ez kegyelem. És imádkoznunk kell azért, hogy akiknek ad-

digi élete elveszett, és új életet kell kényszerűségből valahol kezdeniük, találjanak otthonra, befogadó közösségre, de úgy, hogy közben ők nem dűlják fel, nem teszik tönkre az őket befogadó közösség, nép, ország életét.

Az Úr Jézus Krisztus is elveszettekről tanított. Olyanokról, akiket legszívesebben sokan elveszetteknek hagytak volna. Olyanokról, akik sokat tettek azért, hogy őket ne lássák szívesen az országban. Olyanokról, akiket megvetettek, lenéztek, honfitársként is ellenségnek tartottak. Olyanokról, akik a normális közösségi életet felcserélték valami másra. Olyanra, amit a többség utálatosnak, megvetendőnek tartott. Voltak közöttük árulók, tisztátalan életűek, másokat bántalmazók, mindenütt ártani akarók.

Az Úr Jézus Krisztus nem azonosult a bűneikkel, de kész volt velük egy asztalhoz ülni. Kész volt velük beszélgetni, őket Isten útjára tanítani. Kész volt nekik is meghirdetni az Isten szeretetét, bűnbocsánatát, jóságát. Őket is megtérésre hívta. Nemcsak őket. Mindenkit. De amíg népének kegyesei az ilyen embereket elutasították, megvetették, szóba sem álltak velük, addig Jézus szeretettel szólt hozzájuk is. Közösséget vállalt velük is. Mert úgy tekintett rájuk, mint elveszett bárányokra. Mint nyájának, népének elveszett juhaira. Még ha messzire eltávolodtak is népének közösségétől, annak ellenére hozzájuk tartoztak. Ezért szerette őket. És ezért kéri, hogy mi is szeressük őket. Mert akik az ő népéhez tartoznak, akik Jézus Krisztust követik, szeretetik azokat, akik Jézusnak fontosak. Jézus Krisztus pedig minden emberért meghalt. Mindenkiért adta életét a golgotai kereszten. Neki mindenki fontos.

A farizeusok és írástudók, akik igen komolyan vették az Isten törvényét, olyan életet akartak élni, amely tetszik az Istennek, tetszik az Isten angyalainak. Olyanok akartak lenni, hogy az életüknek örüljenek az angyalok.

De olvastam az egyik magyarázatban, hogy a bűnösökről úgy szóltak: Nagy öröm van a mennyben, ha egy bűnös elpusztul, és elnyeri megérdemelt büntetését.

Ezzel a háttérrel talán még jobban érthető az Úr Jézus Istenről szóló tanítása. Mert a mi Urunk itt is az Isten szeretetéről, irgalmáról beszél.

A pásztor, aki a nyájtól elkóborolt juh után megy, nem azt nézi, hogy miért és hogyan kóborolt el. Nem azt nézi, hogy 99 még megvan, ez az egy mehet a selejtbé. Hanem azt nézi, hogy az, amelyik elkóborolt, veszélyben van. Veszélyben van a meredek sziklák miatt, amelyekről lezuhanhat. Veszélyben van a hatalmas ragadozó madarak miatt, amelyek a levegőből csaphatnak le rá, vagy veszélyben van a négylábú ragadozók miatt, amelyek bárhol rá ronthatnak, és veszélyben van az alattomos kígyók és skorpiók miatt, amelyek a kövek közül, a föld porából csapnak le rá. És ha mindezeket megúszná, akkor is beleakadhat tövisbozótokba a bundájával, és ott kell szomjan halnia, mert nincs ereje semerre sem kimozdulni. Ha nem megy utána a pásztor, akkor a biztos halál vár rá. Ha nincs, aki megmentse, akkor nyomorultul elpusztul. Melyik pásztor az, amelyik nem megy az elkóborolt, elveszett juh után? S ha egy pásztor, egy ember irgalmas, mennyivel inkább irgalmas a mi Mennyei Atyánk! Ezékiel próféta által ezt üzenté az Örökkévaló Isten: *„Életemre mondom - így szól az én Uram, az ÚR -, hogy nem kívánom a bűnös ember halálát, hanem azt, hogy a bűnös megtérjen útjáról, és éljen.”* (Ez 33,11)

A pásztor, amelyik utána ment az elkóborolt jószágnak, nem mindig járt sikerrel. Mert mire megtalálta, nyomorultul elpusztult. Vagy olyan sérülései voltak, amelyeket már nem lehetett meggyógyítani. Ilyenkor szomorúan tért vissza. Nem lehet mindenkit megmenteni. Nem lesz minden mentőakció sikeres. Van, amikor a pásztor is sérülten ér vissza, mert ahol lecsúszott a szikláról a juh, lecsúszott a nyomát keresve ő is. Nem veszélytelen az elkóborolt jószág után menni. Nem veszélytelen a bűnösöket menteni. De éppen ezért volt olyan nagy az öröme, amikor megtalálta az elveszett juhot. És ezért örültek a barátai, a rokonai is vele együtt, mert Isten áldása visszatérni a megmentett juhval együtt.

És az Úr Jézus Krisztus rámutatott az Isten országa örömére: Az angyalok nem annak örülnek, hogy valaki belepusztul bűneibe, hanem annak örülnek, amikor valaki visszatalál az Istenhez, visszatalál az Üdvözítő ismeretére.

A mi Mennyei Atyánk örül annak, amikor valaki visszatalál az Isten országának, törvényeinek rendjébe. Isten elsősorban nem fegyelmezni akar, hanem kegyelmezni. Nem elítélni akar, hanem megszabadítani. Engedetlen, lázadó, hűtlen népéről mondja a Mindenható: *„Hát nem drága fiam-e Efraim, és nem kedves gyermekem-e? Valahányszor megfenyegetem, mégis mindig törődöm vele. A bensőm remeg érte, irgalmaznom kell neki - így szól az ÚR.”* (Jer 31,20)

A nyájból elkóborolt, elveszett juh képe után, az irgalmasság, és áldozatvállalás példázata után egy másik példával is megmutatta Urunk, hogy mit jelent a bűnös ember is Istennek.

Egy asszonynak volt tíz drachmája. De egy elveszett közülük. Valahogy leest, tehetetlenül elgurult, vagy elpattant, s valami alá becsúszott. Milyen volt egy drachma? Méretre, súlyra is körülbelül akkora, mint a mi ötforintosunk. Ezüstből készült. Az értéke egy család napi megélhetését biztosította szűken.

Ennek az asszonynak tíz drachmája volt. Talán valamire gyűjtötte, s ha abból egy hiányzik, akkor sok hiányzik. Más elképzélések szerint a jegyajándéka volt, amit fejdíszként hordott, s abból esett le egy. Mintha a jegygyűrűjét veszítené el. Mindenképpen hiányzott. Még ha kicsi, még ha el is gurult, leest, eltűnt, akkor is drága. Értékes kincs, amit nem lehet csak úgy elveszni hagyni.

Istennek ilyen drága a mi életünk. Nem azt mondja, hogy van elég, az a kicsi nem számít, hanem utánunk jön, megkeres, mindent megmozgat azért, hogy visszakérüljön életünk arra a helyre, ahová rendeltetett. El lehet képzelni, hogy mennyi munka egy döngölt földes padlón, ahol mindenütt por van, megkeresni egy kicsiny ötforintos méretű pénzérmét. Súlya sem nagyon van. A mi ötforintosunk a Nemzeti Bank honlapja szerint 4,2 gramm, a Jézus korabeli drachma 4,3 gramm volt. Könnyen sodródik a szeméttel, porral. De ez az asszony lámpást gyújtott, mindent összesepert, óvatosan átválogatott, a szemétben turkált, csak hogy megtalálja az elveszett drachmáját. Mert kedves emlék neki, drága kincs számára. Nélküle nem kerek egész az, ami van.

Ilyen drága a mi életünk Istennek. De ugyanilyen ilyen drága az elveszett, elbukott élet is, a földre zuhant, porba hullott, szemét közé keveredett élet is.

S ahogy ez az asszony összehívja barátnőit, hogy örömmel elújságotja küzdelmének gyümölcsét, ugyanúgy öröm ujjongása van a mennyben, amikor valaki visszatalál az Istentől számára kijelölt helyére, az üdvözültek közösségébe.

Mi talán mondanánk, hogy minek vesződni vele, mit ér az ilyen ember élete, de Isten nem adja fel. Neki fontosak vagyunk. Ő meg akar találni mindenkit, bármilyen hitvány, elveszett, bűnös, emberileg értéktelen életet él. Ezért keresi például az alkoholistákat. A drogosokat. A tolvajokat, sikkasztókat, paráznákat, házasságtörőket, a gyilkosokat, a hazug rágalalmazókat, másokat sértegetőket, gyermekeket megrontókat is. Nem azért, mert egyetért velük, hanem azért, mert meg akarja menteni őket.

Erre a lelkületre hív minket is. Hogy ne vessük meg azokat, akikért Jézus Krisztus, mint jó Pásztor az életét adta. Ne mondjunk le azokról, akikért a mi Urunk, Jézus a földre jött, elhagyva isteni dicsőségét.

S ahogy az elveszett juhnál elmondtam, itt is igaz: Nem biztos, hogy megtaláljuk az elveszett drachmát. Lehet, hogy évek múlva, mintegy véletlenül nyílik csak rá a szemünk. Lehet, hogy hiába minden fáradtság, soha nem tudjuk az értékes kincseink közé tenni, mert elveszett.

De akkor is keressük, tegyünk meg mindent, hogy visszakerüljön az elveszett élet az Isten tenyerébe, az örök élet örömére. Mert ennek örülnek az angyalok, és ez kell, hogy örömet szerezzen nekünk is.

Nyitott szívvel fogadjuk azokat, akik Jézus Krisztushoz jönnek, és éljünk úgy, hogy akik Jézus Krisztust keresik, nálunk megtalálhassák. Ámen